

פרשת אחרי מות קדושים תשפ"ג

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD.....	7:38
Brooklyn, NY.....	7:30
Chicago, IL.....	7:25
Houston, Texas.....	7:38
Johannesburg, S. Africa.....	5:22
Lakewood/Deal, NJ.....	7:30
London, UK.....	8:03
Los Angeles, CA.....	7:16
Manchester, UK.....	8:17
Monsey, NY.....	7:31
Montreal, Quebec.....	7:39
Passaic, NJ.....	7:31
Toronto, Ontario.....	7:58
Yerushalayim.....	6:41
Zurich, Switzerland.....	8:14

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

אחרי מות קדושים

כל נפש מכם לא תאכל דם

כתבו הגאונים וש"ע למלוח תוך ג' ימים משחיטה דאל"כ יש לחוש שנקרש הדם ואין יוצא במליחה.

וע' ערוה"ש ס"ט ע"ב ללמוד עיקר דין ג' ימים יש לו סמך מדיני עגונה, ושם ס"ט ע"ט א"כ להתיר בקפוא כי בב"ש מתיר בעגונה אחר ג' ימים אם נקרב בקרח. וע' אחיעזר ח"ד ל' להתיר

וכע"ז כתב בנו בת"ת בראשית נ' אות י"א.

וע' ש"ך ס"ט נ"א אחר ג' ימים אם צלה בשר לא יבשל שמא לא יצא כל דמו ולא דמי לכבד דהתם מסתמא נפלט הכל בצלייה ומה שלא נפלט בצלייה לא יפלוט בבישול.

ולענין כבד אחר ג' ימים ע' ערוה"ש סק"ע לדייק מהש"ך דגם כבד אסור אה"כ בבישול, וכ"כ פלתי ע"ג ה', אבל במטה יהונתן כתב דלפי תוס' נראה דמתיר לכתחלה בכבד לבשל אחר הצלי.

מיהו כתב פ"ת דאף לפי הש"ך דאסור אה"כ בבישול אבל אין איסור להשהות ג' ימים ולצלות, ואין לחוש שמא יבשל אה"כ.

ויש שכתבו לענין כבד קפוא מותר לבשל אחר צלייה, כיון שיש מתי רים לעולם בכבד שצלו אחר ג' ימים לבשל אחר צלייה כ"ל, וגם יש מתירים בשר קפוא אחר ג' ימים כ"ל, והביאו בזה בשם בעל שבה"ל להתיר.

ושמרתם את מצוותי וכו' אשר יעשה אותם האדם וחי בהם (ית, ה)

רש"י: "וחי בהם לעולם הבא, שאם תאמו בעולם הזה, וחלא סופו הוא מות".

מי שעוסק בתורה ומקבל על עצמו עול מלכות שמים, צריך לידע שאינו מקבל עליו רק את העול שבקיום התורה והמצוות, אלא מקבל ג"כ את השכר הגדול של חיי העוה"ב, שזו המתנה הטובה שנתן לנו הקב"ה יחד עם התורה.

וכמש"כ במסילת ישרים (פ"א) "שהאדם לא נברא אלא להתענג על ה' וליהנות מזיו שכירתו" - בחיי העוה"ב. לזה צריך שישים האדם מבטו ומגמתו בעמלו כל ימיו.

הגמ' (ברכות ה.) דורשת את הפס' "רגזו ואל תחטאו אמרו בלבבכם על משכבכם ודומו סלה" שמלמד על מלחמת היצר, שיש באדם יצר טוב שמטה את לבבו לבחור בטוב ובחיי העוה"ב, שהם החיים האמיתיים שקיימים לנצח, להיות דבוק בקב"ה. מנגד יש יצר רע שמטה את לבבו לתענוגות

דברי הוה"ו

גדול השלום

בשנת תר"ס מיד לאחר חתר נתו ביקש מרן המשגיח הגאון הרב ירוחם ליוואויץ זצלה"ה מרעיותו שתאפשר לו ללמוד בפרישות שמונה שנים רצופות. עם הסכמתה נסע לראדן ללמוד ב"כולל קדשים" של מרן ה'חפץ חיים'.

בתקופה זו למד את הש"ס כולו וד' חלקי שולחן ערוך על בוריין. בשנים אלו היה חוזר לביתו פעם בשנה לחג הפסח. רעייתו אשר נטלה על עצמה את עול כל כלת הבית פירנסה את המשפחה ממסעדה קטנה שפתחה. לאחר שמונה שנים כשחזר לביתו והתכוון לעזור לרעייתו בעול הפרב סה, סירבה הרבנית ואמרה לו שכל רצונה הוא שיקדיש עצמו ללימוד התורה בשלוות נפש ללא כל טרדות.

בזמן היותו בראדן עמד ה'חפץ חיים' על טיבו ובשנת תרס"ד מינה אותו למנהל רוחני

דברי הימים

מספר בחורים מוותיקי ישיבת ראדן, כאשר נוכחו לראות את ההערצה הרבה שסוחפת את תלמידי הישיבה אחר המש"ך החדש, החלו להצר את צעדיו בטענה שהוא "תופס את מקומו" של ה'חפץ חיים'. ר' ירוחם אשר ביטל עצמו בפני ה'חפץ חיים' ורחש לו הערצה עצומה, חשש שמא תפרוץ מחלוקת בישיבה ולקראת חג הפסח באותה שנה נסע לביתו בהחלטה לעזוב את תפקידו.

בזמן היותו בראדן עמד ה'חפץ חיים' על טיבו ובשנת תרס"ד מינה אותו למנהל רוחני

בין אדם לחבירו

ויש לעי' מה דין שאר מצוות שבין אדם לחבירו, שלא נאמר שם הלאו של לא תאמץ. ומצאנו במהר"ל בגור אריה שמות כ' כ"ב שכתב לבאר את האמור אם כסף תלוה את עמי, מה שכתוב לשון "אם" אע"פ דחובה הוי, מפני שאם יעשה מחובה כאילו מקיים גזירת המלך אין הדבר לרצון להקב"ה, וצריך שיעשה מרצונו, ואז כשיעשה מרצונו הוא מרוצה, ואם הלוח כסף כאילו מקיים גזירת המלך, אין זה מצוה, כי צריך שיהיה מצות הלוואה מרצונו בלב טוב, כדכתיב (דברים טו, ז) "ולא ירע לבבך בתוך לך".

ולכאורה זה כלל בכל מצוה שבין אדם לרעהו שאין לעשותה מחמת המצוה גרידא, אלא לעשותה משום דהוא מרחם על העני ורוצה בטובת חבירו.

ג. אכן אין הכוונה דיעשה רק משום שרוצה להטיב עם חבירו, ולא כדי לקיים מצות השם, דודאי דכמו דבמצוות שבין אדם למקום, גם אם אין צריכות כוונה, מ"מ שלימות המצוה אינה אלא בכוונה לשם מצוה, כך גם במצוות שבין אדם לחבירו, וכדרך שמצינו עוד בגור אריה שם, בביאור מה שנאמר ואם מזבח אבנים תבנה לי, לשון "אם" כאילו זו רשות, והרי חובה היא, וכתב ד"אם בונה מזבח, שזהו עבודתו יתברך להקריב עליו, והוא מקיים מכח גזירת המלך בלבד, אין זה עבודה, כי העבודה

שאינו נותן להם במצות צדקה, אלא נותן להם כדרך שהוא נותן לתוך פיו, דשמחה לאדם שיכול להנות את בני ביתו במאכל ומשקה. כן צריך אדם להתרגל במדת הנדיבות, עד שיש מח לפרנס ולעזור לעניים כאילו היו בני ביתו.

ב. ויש לדון במצות חסד ובכל המצוות שבין אדם לחבירו, אם כוונת העושה צריכה להיות לקיים את המצוה, או הכוונה צריכה להיות להטיב לחבירו.

והנה כתב בשערי תשובה לרבינו יונה שער ג' אות ל"ו, בביאור האמור בצדקה לא תקפוץ את ירך ולא תאמץ את לבבך, וד"ל ובעבור כי מן האפשר שלא יקפוץ את ידו, ויחון את העני ולא מדרך רחמנות כו', ע"כ כתוב לא תאמץ את לבבך ע"כ. הרי דאפי' נתן צדקה אם נתן שלא מדרך רחמנות עובר בלא תאמץ. ונמצא לפ"ד הר' יונה, דמי שיתן צדקה רק משום קיום המצוה, ולולא המצוה הי' מאמץ את לבבו, עובר על ל"ת זה. ומצינו כן להדיא בסמ"ק מצוה כ', 'לא תאמץ', שלא יאמר מה לנו לסייע לפלוני, אם היה רוצה היה מרויח יותר מצרכו, ת"ל לא תאמץ, שאפילו אתה נותן במחשבה הזאת, אתה עובר בלא תאמץ ע"ל. ולכאורה זה כדב רי הר"י, דאם הוא נותן במחשבה זו, הרי אינו נותן מתוך רחמנות על העני, אלא משום קיום המצוה, ועובר הוא בלא תאמץ.

א. ציונתה התורה (ויקרא י"ט ח) ואהבת לרעך כמוך, וכבר עמדו על כך, איך יתכן לחייב את האדם לאהוב את חבירו כדרך שאדם אוהב את עצמו, וכבר עמד ע"ז הרמב"ן (שם י"ז), וכתב וטעם ואהבת לרעך כמוך, הפלגה, כי לא יקבל לב האדם שיאהוב את חבירו כאהבתו את נפשו, ועי"ש שנו' מדבריו שפי' שהמצוה היא בהנהגה למעשה, לנהוג עם חבירו להטיב לו כדרך שהוא מטיב לעצמו, ויהא חפץ בלבו שיהיה טוב לחבירו כמו שרוצה שיהא טוב לעצמו, ולא על עצם ההרגשה הנפשית, ועי' בפי' הטור שם שלא נאמר את רעך, שהיה משמע שיאהב את גוף חבירו כגופו, אלא אמר לרעך, פי' שיאהב הטוב לחבירו כמו לנפשו.

וראיתי בכתבי הסבא מקלם, (ימים נוראים סי' פ'), שעמד ע"ז איך יכול אדם לאהוב את חבירו כמו שהוא אוהב את עצמו, וביאר את האמור ואהבת לרעך כמוך, (שאיין הדב רים במדת האהבה) שכמו שהוא אוהב את עצמו לא מחמת מצוה אלא שכן הוא בטבע, ולא יקרה שיאמר אדם כבר יצאתי ידי חובת אהבת עצמי, כך יאהב את חבירו בטבע, אז תהא אהבתו שלימה.

וכן ביאר שם את מה שנינו באבות "ויהיו עניים בני ביתך", שצריך ליתן צדקה כדרך שאדם מאכיל את בניו, שנאמר ע"ז עושה צדקה בכל עת, זה הזן בניו ובנותיו,

גמורה היתה, מ"מ בין אדם לחבירו הוא כמו אש בוערת, והמכניס ידו לאש נכווה לא משום עונש אלא כך היא המציאות, זה בגדר של טבע, [ופשוט דאין הכוונה ל"טבע" ממש, שהרי אנו רואים הרבה בל"א פוגעים ואינם נענשים, אלא סוג עונש כעין טבע, דהיינו דכוונה לטובה אינה מצילה מעונש זה, ומ"מ עונש הוא, וביצוע העונש תלוי בחשבונות שמים, כמו שאר עונשי שמים].

ושאלתי את אאמ"ר וכי רופא הקוטע רגלו של אדם כדי להצילו, נחשב שפגע בבין אדם לחבירו וייענש ע"ז, ואיני זוכר מה השיבני. אך נראה דחילוק גדול יש, דאין כוונת הרופא לצער את החולה, אלא דע"י קטיעת הרגל בהכרח הוא מצטער, וכיון דקטע את הרגל לטובתו, לא פגע בבין אדם לחבירו. אבל חנה עיקר מטרתה היה לצערה, אלא דצער זה לטובתה היה, ולכן יש כאן פגיעה בבין אדם לחבירו אע"ג דכוונתה לטובה. ויותר מכך נראה, דחנה הוכרחה לצער את חנה באופן שלא תדע שלטובתה היא עושה כן, וע"כ היה שם פגיעה בבין אדם לחבירו, אבל באופן שעצם צערו של אדם רפואה היא לו, אין המצער פוגע בבין אדם לחבירו כל שהוא מתכוין לטובתו של חבירו, כיון שחבירו יודע שלטובתו הוא עושה, או שאינו יודע כלל מי עשה לו צער זה, והיינו דלא עצם הצער שהוא גורם לו היא הפגיעה בבין אדם לחבירו, כשהוא מתכוין לטובתו של חבירו, אלא מה שחבירו "מתעלל" בו.

המניעה העיקרית מלרצוח ולגזול, היא ציווי ית', וכל שאר החישובים כאילו ליתנייהו ביחס לציווי הקב"ה. וכמו דאם יהא מונח לפני אדם מאכל מאוס שאינו אוכלו מחמת מיאוסו, ונר דע לו שמעורב בתוכו סם המות וכל האוכלו מיד הוא מת, וכי נאמר שהוא פורש מן המאכל מחמת מיאוסו, ודאי שאינו כן, כי כשנודע לו שמעורב בו סם המות, פורש הוא מחמת סם המות שבו, שאעפ"י שגם לולא סם המות היה פורש מן המאכל, מ"מ עתה בגלל הטעם העיקר רי של סכנת המות. [והביא ראייה ברורה מדב רי הרמב"ם מלכים ספ"ח, שכתב שבן נח צריך לקיים ז' מצות מפני שנצטוו בהן ע"י הקב"ה בתורה, אבל אם עשאן מפני הכרע הדעת, אין זה גר תושב ולא מחסידי אומות העולם ולא מחכמיהם, עכ"ל. והרי בז' המצוות כלולות גם מצוות שכליות, ומ"מ לא חילק הרמב"ם בהם וקבע כי את כולם יעשה מפני שציויה הקב"ה בתורה, ולא מפני הכרע הדעת, ואם בנכרי כך בישראל על אחת כמה וכמה].

ונראה דכמו כן הוא בכל המצוות שבין אדם לחבירו, דצורת המצוה היא שיתן צדקה מר צונו מתוך רחמנות על העני, אך כיון שנצטווה על כך, הרי עיקר תכלית נתינת הצדקה הוא קיום ציווי ית', וצורת קיום המצוה היא שנותן צדקה מתוך שמרחם על העני, ואין כאן סתירה.

ד. ונסיים בדברי אאמ"ר זצ"ל בטעם שפנינה נענשה, אע"ג דלשם דלשם שמים כיעסה את חנה ונתכוונה לטובתה שתתפלל ותיושע, וצדקת

צריך שיהיה עובד לו מרצונו, ואז נקרא עובד, אבל אם הוא מוכרח, אין זה עובד, ואין ספק שבבנין המזבח צריך להתכוין לשם מצוה, אלא דצריך ג"כ שיעשה זה ברצונו כאילו לא היתה מצוה כלל, וכן נמי במצות שבין אדם לחבירי, אם יעשה אותן רק משום המצוה, אין כאן מצוה, אבל כשעושה אותן משום שרוצה לה טיב לחבירו, יעשה אותן לשם מצוה.

ויותר מזה ביאר אאמ"ר זצ"ל (בשיחות מוסר מאמר ח') דהנה כתב רש"י בספ"פ קדר שים, [והוא בילקוט שמעוני שם], רבי אלעזר בן עזריה אומר מנין שלא יאמר אדם נפשי קצה בבשר חזיר, אי אפשר ללבוש כלאים, אבל יאמר אפשרי ומה אעשה ואבי שבשמים גזר עלי, ת"ל ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי שתהא הב דלתכם מהם לשמי פורש מן העבירה ומקבל עליו עול מלכות שמים.

וכתב הרמב"ם (בשמונה פרקים פ"ו), שמה שאמרו חז"ל: "אל יאמר אדם אי אפשרי לא כול בשר בחלב, אלא יאמר אפשרי ומה אעשה ואבי שבשמים גזר עלי", כל זאת במצות הש מעיות [חוקים], אבל במצות השכליות צריך אדם לומר אי אפשרי לעשות רע כלל, ומעלתו גדולה ממעלת האדם המתאוה לרע ומושל בנפשו, יע"ש, וביאר אאמ"ר זצ"ל כי אמנם במצות השכליות צריך לומר "אי אפשרי", ואם יאמר אדם רוצה אני לרצוח ולגזול ומה אעשה שהקב"ה גזר עלי, ודאי אדם מושחת הוא לגר מרי, אבל עתה שנצטונו על כך מאת הקב"ה,

The Most Precious Commodity

Harav Hagoon Moshe Aharon Friedman Shlita

The Magen Avraham (Hilchos Yom Kippur 621) cites the Zohar's statement, in Parashas Acharei Mos, that anyone who is pained by the deaths of Aharon's sons and sheds tears over them, his sins are forgiven and his children do not die in his lifetime. The Magen Avraham adds that this is brought by the Arizal in his Sefer Kavanos as well.

The mefarshim discuss whether this segulah applies specifically on Yom Kippur, which the Shelah and the Pri Megadim seem to indicate, or whether it applies the whole year. Perhaps it is specifically applicable on Rosh Chodesh Nissan, which was the eighth day of the Milu'im, and the date when Nadav and Avihu died? Or maybe the week of Parashas Acharei Mos is an auspicious time to feel pain and shed tears over their deaths?

Over the past few weeks, so many families in Klal Yisrael have lost siblings. It's not for nothing that time and again, brothers and sisters are taken away. Someone who feels pain and cries over this should have his sins forgiven and should not lose his children during his lifetime. But the main thing is that there should be increased brotherhood among us. Hakadosh Baruch Hu is hinting to us that we should feel that we're all brothers. That's the idea of crying over the deaths of Aharon's sons.

Delving deeper into the reason they died, there's a contradiction in the pesukim regarding what exactly their sin was, and there are also diverging statements in Chazal to this effect.

The Baal Haturim comments, in Parashas Shemini, regarding the passuk **וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה'** **וַתֹּאכַל**

אֹתָם, that the word **אֹתָם** is spelled malei, with a vav, alluding to six misdeeds by Nadav and Avinu: (1) they brought an eish zarah, foreign fire; (2) they issued a halachic ruling before their rebbi; (3) they entered the Mishkan after drinking wine; (4) they did not have children; (5) they sought leadership positions; and (6) they did not seek guidance.

The Chidah notes that the words **אש זרה** are an acronym for five misdeeds: alef stands for **אש זרה**, shin stands for **שתויי יין**, zayin stands for **זרע** (not engaging in procreation), reish stands for **רהוץ ידים** (entering the Mishkan without washing their hands and feet from the kiyor), and hei stands for **הוראה בפני רבם**.

Other sources point to different misdeeds that led to the deaths of Nadav and Avihu, but we can explain that the common denominator among all of them is that they sought a madreigah that was beyond them. Already at Mattan Torah, the passuk says **וַיִּרְאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל**, and already then this decree against them was made. According to some, their deaths were a punishment for Aharon's role in cheit ha'eigel, a fulfillment of **יְשַׁלְּמֶהוּ**, and cheit ha'eigel was also, according to many mefarshim, essentially a quest for a higher madreigah.

Entering the Mishkan after drinking wine was an attempt to attain a lofty madreigah. But their mistake was failing to realize that **טוֹבִים דְּדִידָה מִיָּנִין**; the Sfas Emes explains that **דְּדִידָה** connotes the command of Hashem. That's more important than striving for a lofty level by entering the Mikdash after drinking wine. And in the end, that's the madreigah that they attained, as the passuk states, **אֶחָרֵי מוֹת שְׁנֵי בָנָי**

אֶהְרֵן בְּקִרְבָּתְכֶם לְפָנַי ה' וְנִמְתּוּ. The Ohr Hachaim discusses how the Bnei Aharon did reach such a level.

Similarly, R' Shimshon of Ostropolia teaches that Moshe Rabbeinu wondered why Nadav and Avihu had not been taken from this world alive, like Chanoch and Eliyahu, and Hakadosh Baruch Hu answered that they were on an even higher level than Chanoch and Eliyahu. They reached such a high level of kirvas Hashem that they died; the only way to attain such a level is through death.

Iyov's Fear

The Midrash applies to the deaths of Nadav and Avihu the passuk in Iyov (לְבִי יִחַרד לְבִי), (37:1), אִף לְזֹאת יִחַרד לְבִי. Why was Iyov's heart frightened over their deaths?

The answer can be found in the following Gemara (Sanhedrin 52a):

וְכַבֵּר הָיוּ מִשֵּׁה וְאֶהְרֵן מֵהַלְכִין בְּדֶרֶךְ וְנִדְב וְאֶבְיָהוּא מֵהַלְכִין אַחֲרֵיהֶן וְכָל יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵיהֶן, אָמַר לוֹ נִדְב לְאֶבְיָהוּא: אֵימַתִּי יָמוּתוּ שְׁנֵי זִקְנִים הַלְלוּ וְאֲנִי וְאַתָּה נִגְהֵי אֶת הַדּוֹר? אָמַר לֵהֶן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: הִנְרָאָה מִי קוֹבֵר אֶת מִי

Nadav asked Avihu, “When will these two elders die, and you and I will lead the generation?” We might have thought that since it was Nadav who said this, only he deserved to die. Yet Avihu was punished as well, because he remained silent and did not protest. This is the message that frightened Iyov, who remained silent when Bilam gave his nefarious advice to Pharaoh. Yisro ran away and was rewarded, but Iyov was punished for his silence. He could have claimed that he was undeserving of punishment, since he had not actually done anything, but the fact that both Nadav and Avihu were punished — even though Avihu said nothing — conveyed to him that he, too, was held accountable for remaining silent and failing to take a stand.

This incident serves as a hakdamah to the avodah of Yom Kippur and the idea of the Kohen Gadol entering the Kodosh Hakodashim. The Torah is stressing that when the Kohen Gadol enters the Kodosh Hakodashim on Yom Kippur, he must enter with reverence, and be careful to avoid the mistakes of Nadav and Avihu.

More Precious than Pearls

The following insight is brought down from R' Shlomo Heiman, citing R' Chaim Ozer, citing R' Yisrael Salanter.

The Gemara expounds the passuk יִקְרָה הָיָא מְפָנִינִים (Mishlei 3:15) to mean that the Torah is more valuable than the Kohen Gadol who went lifnai v'lifnim. The holiest person in Klal Yisrael was the Kohen Gadol — that's the category of adam. Yom Kippur is the holiest day — that's the category of zman. And the Kodosh Hakodashim is the holiest place — that's the category of makom. So you have the holiest person, on the holiest day, entering the holiest place, and yet nevertheless, the Torah is more precious. A Yid sitting by his shtender learning a blatt Gemara surpasses the Kohen Gadol entering the Kodosh Hakodashim on Yom Kippur.

Why do Chazal have to interpret the word מְפָנִינִים as a reference to lifnai v'lifnim, instead of simply reading it to mean pearls? Someone explained, I think it was R' Shalom Schwadron, that however valuable a pearl is, no comparison can be drawn between it and the Torah. They're simply not comparable. It must be that מְפָנִינִים represents something spiritual, and therefore Chazal say that it refers to the Kohen Gadol entering the Kodosh Hakodashim. This is the pinnacle of spiritual achievement, and yet learning Torah is more valuable than that.

The story continues that someone approached him and said, “With all due respect, I don't think you understand what the value of a pearl or precious stone can be. Sometimes it's extremely precious.”

“With all due respect,” he retorted, “I don't think you understand the value of a blatt Gemara.”

A Shtick Beis Hamikdash

The Rambam teaches (Hilchos Bias Mikdash 1:3) that just as a kohen may not enter the Beis Hamikdash in a state of inebriation, a person may not issue a halachic ruling after imbibing wine. Why does this halachah appear among the laws related to the Beis Hamikdash? Doesn't it belong in Hilchos Talmud Torah?

We can derive from here that when a person

is learning Torah, and especially when he is issuing a horaah, he is a shtick Beis Hamikdash. We already established that the Torah is more precious than the Kohen Gadol who goes lifnai v'lifnim, and the Rambam is hinting that just as a kohen may not enter the Beis Hamikdash after drinking wine, a person may not pasken after drinking wine — and the primary reason is not out of concern that the psak will be incorrect, but that the state of giving a horaah is a state of Beis Hamikdash. Just as you can't enter the Beis Hamikdash after drinking wine, you can't give a horaah after drinking wine.

The Smallest Divergence Matters

On Yom Kippur we bring two se'irim, one for Hashem and one for azazel. At the outset, these two goats are identical in age, size, and appearance, yet one goes in one direction and one goes in the other. They started off exactly the same, but this small divergence leads to one being thrown off a cliff and falling to the depths, while the other becomes sanctified for Hashem.

This is a profound lesson for us, similar to the lesson of the matzah we just ate on Pesach. The difference between chametz and matzah is just a hairsbreadth, as indicated by the letters of these two words. They both contain a mem and a tzadi, and the hei of matzah and the ches of chametz differ only negligibly.

This lesson is echoed in Parashas Shemini, where the distinction between tamei and tahor in shechitah is also negligible — the status of a slaughtered animal depends on whether only half the windpipe and esophagus was severed or whether the majority of the two was severed. The difference is a hairsbreadth, but that tiny difference can have a resounding impact.

This parashah also tells us וְחַי בְּקֶהֱם, and we must realize what the stakes are in every single decision we make, and at every junction in our avodas Hashem. Even a small divergence can have a major effect.

We should be zocheh to have clarity, to achieve kirvas Hashem, and to acquire the Torah, which is קְרָה מִפְּנֵינִים.

YESHIVAS MIR YERUSHALAYIM

ANNUAL BENEFIT RECEPTION

בהשתתפות
הגאון הרב בנימין
קרלהך שליט"א
ראש ישיבת מיר ירושלים

MONTREAL MONDAY EVENING

י' אייר תשפ"ג
MAY 1, 2023
8:30 PM- *note new time*

HOSTED BY
MR. AND MRS.
MENDY FRIEDMAN
916 PRATT AVE

TORONTO SUNDAY EVENING

ט"ז אייר תשפ"ג
MAY 7, 2023
8:00 PM

HOSTED BY
MR. AND MRS. BINYOMIN BAKST MR. AND MRS. ELI KAZARNOVSKY
7 MADOC DRIVE